

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
СИНЯ ЗОНА

chitanka.info

Беше първият му работен ден след празниците — една от онези плахи стъпки, с които всяка нова година прави своя увод. Времето, в което хората сякаш са склонни да повярват, че наистина могат да започнат всичко „отначало“. Без да си дават сметка, че всъщност продължават оттам, докъдето са стигнали. Човешкият стремеж към благоденствие е като мъжката брада — колкото повече я бръснеш, толкова по-гъста става. Само дето от време на време боде — и то в най-неподходящия момент, точно когато си си повярвал прекалено.

Докато оглеждаше празната все още улица, той опипа с ръка колана на кръста си, който беше разхлабил с една дупка. Спомни си с чувство за вина за коледната баклава и новогодишната баница на жена си. Въздъхна дълбоко и си обеща да мине на диета в най-скоро време. Но после, случайно или не, остави тази мисъл да му се изплъзне като сапун от мокри ръце. Понякога не си даваме сметка за малките камъчета на собствените си слабости, които носим цял живот със себе си. Наместваме ги, разклащайки обувката на душата си, докато си намерят място, удобно за тях и за нас. И после бързо ги забравяме до следващия път, когато отново ще трябва да решаваме какво да ги правим.

Погледът му обиколи близките къщи, чиито комини отегчено се надпреварваха да издишат кълбета дим право нагоре към сивото януарско небе. Подмина сгушената между тях като срамежлива госпожица жилищна кооперация и голямото тъжно дърво с голи клони пред нея. И се спря върху ухабената метална табела с поизбелял надпис „СИНЯ ЗОНА“. Работеше на това място вече трета година, но понякога му се струваше, че все още свиква с пейзажа и със съдбата си на безработен музеен работник, получил тук втори шанс да натрупа нужния му за пенсия трудов стаж.

Едно премръзнало бездомно куче притича с подвита опашка по отсрещния тротоар. Кой знае защо, това го върна в детството му и в онези снежнобели зими с дебел пухкав сняг, който скърца приятно под овехтелите му кожени обувки, подгизнали заедно с вълнените му чорапи в тях. Той диша учестено, докато оформя старателно поредната снежна топка, а от устата му излиза пара. Плетената от баба му шапка се е килнала на една страна, а главата му се замайва от свежия студен въздух. Пред малката къща на родителите му в края на града, заедно с него и другите деца от махалата, е и кучето им. Добрият стар Шаро лае

изплашено и скача енергично нагоре с разперени предни лапи към падащите снежинки. Кара им се за нещо, търсейки обяснение. Съседката, леля Надя, увита в дебел вълнен шал, посипва пепелта от домашната печка по новообразуваната пъртина. После спира за миг с ръце на кръста и нежно се кара на улисаните в игра малчугани да се прибират вече на топло по къщите. Той избърсва с ръкав носа си, усеща как зачервените му бузи пламтят, а сърцето му подскача от радост. Още тогава осъзна, че за него щастието всъщност има вкус на сняг.

Няма ги вече тези дни. Май си отидоха завинаги заедно с времето, в което всичко беше някак по-истинско — и хората, и зимите.

Скоро се появиха и първите минувачи по улицата. Младата елегантна жена, която всяка сутрин преди карантината му се усмихваше за поздрав, сега мина забързано покрай него с маска на лицето си, без почти да го забележи. Кимна му хладно, а това му напомни, че едно от най-ценните неща, които хората загубиха в последните месеци, беше възможността да виждат как се усмихват един на друг. Малко неща могат да ти сгреят така сърцето, както една искрена усмивка, подарена без повод, някак между другото. Тя е като чаша хубав чай в мразовита утрин.

Страхуваше се от вируса и го уважаваше по свой собствен начин, но вече мразеше думи като „маски“, „мерки“, „тестове“, „ваксини“, „дистанция“. Какво ли ще се случи, ако измислят PCR тестове за душите на хората? Всъщност — по-добре не! Тогава наистина ще стане много, много сложно за всички.

Все пак провери за собствената си маска, която вече трябваше да сложи, и вдигна догоре ципа на служебното си синьо яке.

Точно в този момент го видя — бездомника, който всеки ден ровеше в казаните за боклук от другата страна на кръстовището. Облечен в дрипи, гологлав, с ръкавици без пръсти, човекът бързо се информира за сутрешното съдържание на кофите. Подритна един стар продънен фотьойл, оставен до тях. Плахо се огледа наоколо и като подплашено диво животно бързо се отдалечи.

Нещо трепна у служителя на Синята зона. Той извади двата сандвича със салам, които жена му грижливо беше приготвила за обяд в найлонова торбичка, и хукна да догони бездомния несретник.

Настигна го и го спря, пъхайки без думи сандвичите в ръцете му. Изплашено учуден, бездомникът успя само да възкликне:

— Ама защо?

Общинският служител не отговори нищо. Погледна някак встрани, сякаш за да избегне неудобството в погледа на човека пред себе си. След това се обърна и с бързи крачки пое обратно към улицата, където някой вече беше паркирал. Сърцето му биеше от щастие така, както в онези снежнобели зимни дни, които толкова му липсваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.